

LUCY HAWKING

8. Baskı

GEORGE

<VE>

ZAMAN GEMİSİ

Çeviren:
Kerem Sanatel

X-
LIB
RIS

EVREN'E

AÇILAN
GİZLİ
ANAHTAR

Exlibris, kitap kapağının içinde veya ilk sayfalarda yer alan bir resimdir. Kitabın sahibini tanıtan, kitapla sahibi arasında bağ kuran bir tasarım ürünüdür. Kitap, exlibris'in üzerinde adı yazan okura, okur da artık o kitaba aittir. Ödünç alan kişi, okur okumaz kitabı sahibine geri vermelidir. İlk kullanımı Antik Mısır'a kadar uzanan bu kitap damgalarıyla, genç kitapseverler kendi benzersiz dünyalarını sayfaların arasına taşıyabilirler.

Stephen Hawking'in
yetişkin okurlara göre olan kitapları için:

www.hawking.org.uk

www.rbooks.co.uk

www.georgessecretkey.com

Kapak İçindeki Resim

Eta Carinae nebulasının bu renklendirilmiş görüntüsü 50 ışık yılı uzaklıkta bir bölgenin fotoğrafıdır. 2005 yılında yürütülen Hubble's Advanced Camera

Araştırmaları sırasında çekilmiş 48 ayrı görüntüden toplanmıştır. Her bir renk farklı elementleri temsil eder: kükürt (kırmızı), hidrojen (yeşil) ve oksijen (mavi). Nebula, sıcak, genç yıldızlar, ölmekte olan yıldızlar ve yıldız parçacıklarından oluşan bir karışımla birlikte aslında büyük bir toz ve gaz bulutudur.

© NASA/ESA/N.SMITH (University of California, Berkeley)/HUBBLE
HERITAGE TEAM (STScI/AURA)/SCIENCE PHOTO LIBRARY

Lucy ve Stephen
HAWKING

Christophe Galfard ile birlikte

Çizimler Garry Parsons

Evren'e Açılan Gizli Anahtar

Özgün adı: George's Secret Key to the Universe

Yazan: Lucy Hawking

Copyright © Lucy Hawking, 2018

Çizimler: Garry Parsons

Çizimler ve diyaigramlar copyright © Random House Children's Books, 2007

Birleşik Krallık, 1988 tarihli Telif, Tasarım ve Patent Kanunu uyarınca,

Lucy Hawking'in bu eserin yazarı olduğu beyan edilmiştir.

İlk kez Random House Children's Books tarafından 2007 yılında yayınlanmıştır.

© 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 3 Kat: 10

Şişli 34360 İstanbul

Tel: (0212) 373 77 00

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

11. Baskı: İstanbul, 2024

ISBN: 978-625-6534-37-7

Sertifika no: 44919

Çeviri: Bahar Ulukan

Yayına hazırlayan: Günseli Aksoy, Esen Gür

Kapak ve grafik uygulama: Erbil Kargı

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: 15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C

Güneşli-Bağcılar/İstanbul

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

(0212) 373 77 44

satis@doganyayinlari.com.tr

xlibris.kitap

xlibris_kitap

Xlibris Doğan Yayınları'nın alt markasıdır.

www.dogancocuk.com.tr

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, önceden yazılı izin alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

William ve George için, sevgiyle

Birinci Bölüm

Domuzlar öylece ortadan kaybolmazlar ki, diye kendi kendine söylendi George. Bu sırada gözlerini dikmiş, bomboş olduğu açık seçik ortada olan ağıla bakıyordu. Acaba korkunç bir rüya mı görüyorum diye gözlerini açıp kapadı; ama evcil domuzunu, onun çamurlu ve pembe, koca gövdesini hiçbir yerde göremedi. George durumu bir kez daha gözden geçirdiğinde işler hiç de daha iyiye gitmedi. Domuz ağılıının yan kapısı açıktı. Bu durum birisinin onu açık unuttuğu anlamına geliyordu ki, bu kişi galiba kendisiydi.

“George, George!” Annesinin onu mutfaktan çağırdığını duydu. “Birazdan akşam yemeğini hazırlamaya başlayacağım, yani sadece bir saatin kaldı. Ev ödevini bitirdin mi?”

“Evet anne,” diyerek yalancılıktan neşeli bir sesle cevapladı George.

“Domuzun ne alemde?”

“İyi! İyi!” diye ciyaklamaya yakın bir ses çıkardı. Ardından, şimdi içinde kocaman bir domuzun eksik olduğu küçük arka bahçede, her şeyin yolunda olduğunu göstermek için domuz sesi çıkarmayı denedi. Homur

homur homurdandı, çünkü henüz bir plan yapmamışken annesinin bahçeye gelmesini istemiyordu. Kaybolan domuzunu nasıl bulacağı, onu ağılına nasıl koyacağı ve sonra kapıyı kapatıp akşam yemeğine nasıl yetişeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Fakat bir yolunu bulmaya çalışıyordu ve istediği son şey, yetişkinlerin birdenbire ortaya çıkmasıydı.

George, anne ve babasının evcil domuzundan pek hoşlanmadıklarını biliyordu. Onu baştan beri istememişlerdi, hatta babası, bitki bahçesinin yanında bir domuzun yaşadığını hatırladığı zamanlarda sert bir biçimde dişlerini gıcırdatmaya başlıyordu.

Bu domuz birkaç yıl önce soğuk bir Noel arifesinde kendilerine hediye olarak gelmiş-

ti. Ciyaklama ve homurtu sesleriyle dolu bir kutu kapılarının önüne bırakılmıştı. George kutuyu açtığında içinde son derece kızgın bir domuz yavrusu bulunmuştu. Onu dikkatlice kutudan çıkarmış ve yeni arkadaşının Noel ağacının etrafında minik ayaklarıyla koşuşturmasını keyifle izlemişti. Kutuya yapıştırılmış bir not vardı: *Canlarım! Mutlu Noeller! Bu minik*

dostumuzun bir yuvaya ihtiyacı var. Bunu ona siz verebilir misiniz? Sevgiler ve Öpücükler, Büyükkanneniz.

George'un babası aileye eklenen bu yeni üyeden hiç hoşlanmamıştı. Vejetaryen olması hayvanları sevdiği anlamına gelmiyordu tabii ki. Aslında o daha çok bitkileri tercih ediyordu. Onlarla uğraşmak çok daha kolaydı: bitkiler mutfak zemininde çamurlu ayak izleri bırakmaz, ortalığın altını üstüne getirmezdi ya da içeri girip masanın üstündeki tüm bisküvileri yemezlerdi. Fakat George sadece kendisine ait olacak bir domuzun düşüncesiyle nasıl da heyecanlanmıştı. O yıl anne ve babasından almış olduğu Noel hediyeleri, her zamanki gibi korkunçtu. Annesinin hediye ettiği el örgüsü, mor ve turuncu çizgili kazağın kolları yere dek uzanıyordu. Peki ya diğer hediye ne demeliydi? George hiçbir zaman kamıştan bir mızık seti istememişti. Üstelik kendi-solucan kutunu-kendin-inşa et setinin paketini açtığı anda heyecanlanmış gözükmek epey zor olmuştu.

Aslında George'un evrendeki her şeyden daha çok is-

tediği şey, bir bilgisayardı. Ama anne ve babasının ona bir bilgisayar almasının pek mümkün olmadığını biliyordu. George'un anne ve babası modern icatlardan hoşlanmıyor ve alışlagelmiş ev aletlerini bile kullanmaktan kaçınıyorlardı. Daha sade ve basit bir biçimde yaşamak istedikleri için tüm çamaşırları elde yıkıyorlar, araba satın almıyorlar ve elektrik kullanmayı reddedererek evi mumlarla aydınlatıyorlardı.

Tüm bunlar George'un toksinlerden, katkı maddelerinden, radyasyondan ve benzeri kötü şeylerden uzak, doğal ve iyi bir biçimde yetişmesi içindi. Tek sorun

oğullarının zarar görme riskini yok etmeye çalışırken eğlenme ihtimalini de ortadan kaldırmış olmalarıydı. George'un anne ve babası bahar bayramını kutlamaktan, çevreci protesto yürüyüşlerine katılmaktan ya da kendi ekmeklerini yapmak için un öğütmekten zevk alabilirlerdi, ama bunlar George'u eğlendirmiyordu. O aslında lunaparka gitmek istiyor, oradaki eğlenceli trenlere binmek ya da bilgisayar oyunları oynamak veya uçağa binerek çok uzaklara gitmek istiyordu. Oysa şimdilik tek sahip olabildiği şey bir domuzdu.

Aslında bu çok da iyi bir domuzdu. George ona Freddy adını koymuştu. Babasının arka bahçede kurduğu domuz ağılının tepesinden sarkıp Freddy'yi samanların içinde aranırken ya da toz toprağın arasında burnunu çekmesini izlerken nasıl da mutlu saatler geçirmişti. Mevsimler değişip yeni bir yıl geldiğinde George'un domuzu o kadar büyümüştü ki, loş ışıktaki bakıldığında artık yavru bir fili andırıyordu. Freddy büyüdükçe domuz ağılında daha çok vakit geçirmeye başlamıştı. Fırsat bulduğunda kaçıp sebze bahçesinde deliler gibi koşturmaktan hoşlanıyor, havuçların tepesini eziyor, yavru lahanaları hatır hutur yiyor ve George'un annesinin çiçeklerini çiğniyordu. George'a yaşayan tüm yaratıkları sevmenin ne kadar önemli olduğunu sık sık anlatan annesi, Freddy bahçesini talan ettiği zamanlarda pek de öyle sevgi dolu görünmüyordu. George'un babası gibi annesi de ot oburdu. Fakat annesinin, domuzun bu yıkıcı gezintilerinden birinin sonunda, etrafı toparlarken

kızgın bir biçimde, “Sosis, sosis” diye fısıldadığına yemin edebilirdi.

Her neyse, nerede kalmıştık? Evet, o gün Freddy’nin mahvettiği şey sebzeler değildi. Bu sefer daha fena bir şey yapmıştı. George, bahçelerini komşu evden ayıran çitte aniden domuz büyüklüğünde bir delik fark etti. Oysa böyle bir deliğin varlığını bir önceki günden kesinlikle hatırlamıyordu. Hatırladığı tek şey, Freddy’yi güvenli bir biçimde ağılına kapattığıydı. Bu sadece tek bir anlama geliyordu: macera arayan Freddy yuvasından kaçmış ve gitmemesi gereken bir yere gitmişti.

Komşu Ev epey gizemli bir evdi. Burası, George kendini bildi bileli hep boş kalmıştı. Aynı sıradaki diğer tüm evlerin son derece düzenli olan arka bahçelerinin, akşamları insanlar içeri girip dışarı çıkarken göz kırpan pencerelerinin yanında, bu ev hüzünlü, sessiz ve karanlık bir biçimde öylece duruyordu. Sabahları neşeyle ciyak ciyak bağırarak küçük çocuklar yoktu. Arka kapıdan yemeğin hazır olduğunu haber veren bir anne sesi gelmiyordu. Hafta sonları ne çekiç sesi ne de taze boya kokusu duyuluyordu. Çünkü buranın kırık camlarını tamir etmeye ya da çökmüş su oluklarını temizlemeye gelen kimsesi yoktu. Yıllar boyunca ihmal edilmiş olan bu ev artık kontrolden çıkmış, çitin diğer yanında büyümüş bir Amazon ormanını andırıyordu.

Georgelerin tarafıysa temiz, düzenli ve açık konuşmak gerekirse, çok sıkıcıydı. Etrafta sıralar halinde düzenlenmiş ve sopalara sıkıca bağlanmış fasulye filizleri,

gevşek marullar, koyu yeşil havuç tepelikleri ve patatesler bulunuyordu. George'un dikkatlice büyütülmüş bir ahududu çalısını ezmeyecek şekilde topuyla şut çekmesi imkansızdı.

George'un anne ve babası onun da bahçecilikle ilgilenmesini ve belki de gelecekte organik ürünler yetiştiren bir çiftçi olmasını umarak, George'a kendi sebzelerini yetiştirmesi için küçük bir alan ayırmışlardı. Fakat o, yeryüzüne bakmaktansa, gözlerini gökyüzüne çevirme-

yi tercih ediyordu. Ona ayrılan küçük gezegen parçası, kaç tane olduklarını öğrenebilmek için saydığı yıldızların altında, sadece taşlar, dağınık ayrık otları ve çıplak topraktan ibaret kalmıştı.

Komşu Ev ise tamamen farklıydı. George sık sık domuz ağılının tepesine çıkıyor ve çitin üzerinden o karmakarışık ormanı izliyordu. Çalılıkların arasında içine rahatlıkla sığılabilecek küçük mağaralar vardı. Ağaçla-

**Uzayda sadece birkaç gün kalıp, döndüğünde
aslında yıllar geçtiğini anlasan ne yapardın?**

**George gizlice bindiği uzaygemisiyle uzaya gidip,
Dünya'ya indiğinde kendisini gelecekte buluyor! Ama hiçbir
şey hayal ettiği gibi değil, iklim krizi ve küresel ısınma
yüzünden her yer çöle dönmüş! Üstelik ailesinin ve en yakın
arkadaşı Annie'nin nerede olduğunu da bilmiyor!
Yeni arkadaşı Hero sayesinde öğrenmeye başladığı bu ilginç
dünyada, George teknolojinin nasıl kötüye kullanıldığını,
uzay araştırmalarının yasaklandığını, dünyanın artık çok
kurnaz bir adam tarafından yönetildiğini görüyor. George
yaşamak zorunda kaldığı gelecekte nefret etse de dünyayı
değiştirebilecek mi? Geleceğin yöneticileri teknolojinin
öğrenilmesini neden yasaklıyor? Derslerine yardım
edebilecek robotları bile varken, gelecekteki çocuklar
neden iyi eğitim alamıyor? Annie her zamanki gibi
George'u şaşırtmayı nasıl başaracak?**

**George ve Annie'nin yıllardır süren nefes kesici macerası
bu romanla son buluyor, onlarla birlikte gezegenimizi
değiştirmeye var mısınız? Kitabın sonunda, makaleleriyle
sana bu konuda yardım etmeye çalışan bilim insanları da
bulacaksınız. Unutma, bu senin geleceğin!**

